

ORZECZENIE
GLÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 14 maja 2015 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Piotr Gryśka</i>
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Agata Kasica (spr.)</i>
	<i>Członek GKO:</i>	<i>Paweł Kryczko</i>
Protokolant:		Bartosz Głuszko

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Roberta Wydry, po rozpoznaniu, na rozprawie w dniu 14 maja 2015 r., odwołań Obwinionych:

- 1) (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Rektora Uniwersytetu (...);
- 2) (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Kanclerza Uniwersytetu (...);

od orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Ministrze Finansów z dnia 29 października 2014 r., sygn. akt: BDF3/4901/15/14, w zakresie w którym:

- 1) uznano Obwinionego (...) winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 15 i 11 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny publicznej poprzez podpisanie w dniu 16 sierpnia 2012 r. porozumienia z ówczesnym Kanclerzem (...) o

Sygn. akt BDF1/4900/125/131-132/14
BDF1.4800.50.2015

rozwiązaniu z dniem 31 sierpnia 2012 r. umowy o pracę „za porozumieniem stron”, przyznającego odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia „w związku z brakiem okresu wypowiedzenia”, a także odprawy pieniężnej w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia w związku z rozwiązaniem umowy o pracę wyłącznie z przyczyny „zmian w funkcjonowaniu uczelni będących wynikiem upływu kadencji władz rektorskich”. oraz wypłacenie w dniu 31 sierpnia 2012 r. w wykonaniu ww. porozumienia, odszkodowania w wysokości 82.318,50 zł i odprawy w wysokości 22.500 zł co stanowi naruszenie odpowiednio art. 8 i art. 100 § 2 pkt. 4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz.94 z późn. zm.) oraz art. 8 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90, poz. 844).

2) uznano Obwinionego (...)winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 15 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny publicznej, polegającego na zaciągnięciu zobowiązań z naruszeniem obowiązujących przepisów poprzez:

- podpisanie w dniu 16 sierpnia 2012 r. porozumienia z ówczesną Kierowniczką Działu Kadr (...)o rozwiązaniu z dniem 31 sierpnia 2012 r. umowy o pracę „za porozumieniem stron”, przyznającego odszkodowanie w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia „w związku z brakiem okresu wypowiedzenia”, oraz wypłacenie w dniu 31 sierpnia 2012 r. w wykonaniu ww. porozumienia odszkodowania w wysokości 7.490,00 zł;
- podpisanie w dniu 16 sierpnia 2012 r. porozumienia z ówczesnym Kierownikiem Działu Obsługi Studentów (...)o rozwiązaniu z dniem 31 sierpnia 2012 r. umowy o pracę „za porozumieniem stron”, przyznającego odszkodowanie w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia „w związku z brakiem okresu wypowiedzenia”, oraz wypłacenie w dniu 31 sierpnia 2012 r. w wykonaniu ww. porozumienia, odszkodowania w wysokości 6.741,67 zł; co stanowi naruszenie art. 8 i art. 100 § 2 pkt. 4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94 z późn. zm.).

W stosunku do Obwinionego (...)odstąpiono od wymierzenia kary natomiast (...)wymierzono karę upomnienia. Ponadto obwinionych obciążono obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w wysokości po 291,71 zł.

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r.

poz. 1529) uchyla orzeczenie Komisji I instancji w calosci i przekazuje sprawe do ponownego rozpoznania przez Międzyresortową Komisję Orzekającą w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Ministrze Finansów.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 29 października 2014 r. Międzyresortowa Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Ministrze Finansów (nazywana dalej MKO) uznała;

1. Obwinionego (...) winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art.15 i art.11 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych poprzez podpisanie 16 sierpnia 2012 r. porozumienia z ówczesnym Kanclerzem (...) o rozwiązaniu z dniem 31 sierpnia 2012 r. umowy o pracę „, za porozumieniem stron” przyznającego odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia „, w związku z brakiem okresu wypowiedzenia”, a także odprawy pieniężnej w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia w związku z rozwiązaniem umowy o pracę wyłącznie z przyczyny „,zmian w funkcjonowaniu uczelni będących wynikiem upływu kadencji władz rektorskich” oraz wypłacenie 31 sierpnia 2012 r. w wykonaniu ww. porozumienia , odszkodowania w wysokości 82.318,50 zł. i odprawy w wysokości 22.500,- zł- co stanowi naruszenie odpowiednio art.8 i art.100 § 2 pkt.4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks Pracy oraz art.8 ust.1 w związku z art.10 ust.1 ustawy z 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.
2. Obwinionego (...) winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych , określonego w art.15 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych , polegającego na;
 - podpisaniu 16 sierpnia 2012 r. porozumienia z ówczesną Kierowniczką Działu Kadr (...) o rozwiązaniu z dniem 31 sierpnia 2012 r. umowy o pracę „, za porozumieniem stron” przyznającego odszkodowanie w wysokości

Sygn. akt BDF1/4900/125/131-132/14
BDF1.4800.50.2015

jednomiesięcznego wynagrodzenia „ w związku z brakiem okresu wypowiedzenia” oraz wypłacenie 31 sierpnia 2012 r. w wykonaniu ww. porozumienia odszkodowania w wysokości 7.490,- zł.

- podpisaniu 16 sierpnia 2012 r. porozumienia z ówczesnym Kierownikiem Działu Obsługi Studentów (...) o rozwiązaniu z dniem 31 sierpnia 2012 r. umowy o prace „ za porozumieniem stron” przyznającego odszkodowanie w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia „ w związku z brakiem okresu wypowiedzenia” oraz wypłacenie 31 sierpnia 2012 r. w wykonaniu ww. porozumienia , odszkodowania w wysokości 6.741,67 zł.

Powyższe stanowiło naruszenie art.8 i art.100 § 2 pkt.4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks Pracy.

W stosunku do Obwinionego (...) MKO uznając go odpowiedzialnym za stwierdzone naruszenia, odstąpiła od wymierzenia kary, a Obwinionemu (...), uznając odpowiedzialnym za stwierdzone naruszenia wymierzyła karę upomnienia. Obu Obwinionych obciążono kosztami postępowania w wysokości po 291,71 zł.

Wg Komisji I instancji, podzielającej pogląd Zastępcy Rzecznika zawarty we wniosku o ukaranie ,przedmiotem postępowania wobec Obwinionych było zaciągnięcie zobowiązania i wypłacenie trzem pracownikom odszkodowań i jednemu pracownikowi odprawy z tytułu rozwiązania z nimi umów o prace za porozumieniem stron z 16 sierpnia 2012 r. ze skutkiem na 31 sierpnia 2012 r. bez zachowania okresu wypowiedzenia. Skutkiem tych decyzji, podjętych przez Obwinionych było uszczuplenie środków uczelni o łączną kwotę 119.050,17 zł. i naruszenie dyscypliny finansów publicznych określonej w art.15 i art.11 ustawy ondfp. Zarzut wobec Obwinionych dotyczy zaciągnięcia zobowiązania niezgodnie z przepisami prawa pracy, którego skutkiem było niesłuszne przysporzenie majątkowe po stronie trzech pracowników rozwiązujących umowę o prace z własnej inicjatywy na mocy porozumienia stron.

Badając znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych , MKO stwierdziła, że (...) będąc jednostką finansów publicznych przy zaciąganiu zobowiązań i wydatkowaniu środków publicznych podlega regułom ograniczającym , określonym w przepisach prawa , przede wszystkim art.44 i art.46 ustawy o finansach publicznych.

Sygn. akt BDF1/4900/125/131-132/14
BDF1.4800.50.2015

Sam tryb rozwiązania umów nie budził zastrzeżeń Komisji I instancji, jest prawnie uprawniony i przewidziany w prawie pracy jako jedna z form zakończenia stosunku pracy. Wątpliwości Komisji I instancji budziły natomiast warunki finansowe towarzyszące temu rozwiązaniu stosunku pracy. Pracownikom z którymi z ich inicjatywy rozwiązano umowę o pracę na zasadzie porozumienia stron wypłacono odszkodowania za „brak okresu wypowiedzenia” – (...) ówczesnemu Kanclerzowi w wysokości trzykrotnego wynagrodzenia w kwocie 82.318,50 zł, (...) ówczesnej Kierownik Działu Kadr w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia w kwocie 7.490,- zł, (...) ówczesnego Kierownika Działu Obsługi Studentów w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia w kwocie 6.741,67 zł.

Dodatkowo (...) ówczesnemu Kanclerzowi wypłacono także odprawę w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia w kwocie 22.000 zł w związku z rozwiązaniem umowy o pracę wyłącznie z przyczyny „zmian w funkcjonowaniu uczelni będących wynikiem upływu kadencji władz rektorskich”

Komisja I instancji potwierdzając słuszność stanowiska Zastępcy Rzecznika uznała, że upływ kadencji i wybór nowych władz uczelni nie oznacza automatycznych i nieuchronnych zmian personalnych na stanowiskach kierowniczych w Rektoracie, w tym na stanowisku Kanclerza tej uczelni. Zasada kadencyjności nie obejmuje bowiem osób zatrudnionych na stanowiskach urzędniczych, administrujących bieżącymi sprawami uczelni, a upływ kadencji władz szkoły wyższej nie oznacza konieczności odejścia, wraz z ustępującym rektorem, dotychczasowych jego współpracowników. Komisja I instancji orzekła jednak, że w jej przekonaniu decyzje o rezygnacji z dotychczasowego zatrudnienia (...) zostały podjęte pod presją okoliczności na które się powoływali, w pewnym stopniu niezależnie od rzeczywistej woli zainteresowanych, gdyż wydają się one niezgodne z ich faktycznym interesem osobistym. Jak uzasadnia MKO, chociaż zainteresowani pracownicy mieli prawo liczyć się z ewentualnością zmian personalnych i rezygnacji ze współpracy z nimi, to inicjatywa rozwiązania przez nich stosunku pracy była ich suwerenną decyzją i w żadnym przypadku nie uprawniała pracodawcy do rozwiązania stosunku pracy w sposób naruszający przepisy prawa pracy.

Jak stwierdziła MKO, w prawie pracy przyznanie pracownikowi odszkodowania nie jest kwestią wolnego wyboru stron, lecz podlega ścisłej reglamentacji prawnej poprzez literalne wskazanie przypadków, w których pracownikowi, który poniósł szkodę związaną,

ze stosunkiem pracy przysługuje roszczenie odszkodowawcze lub odszkodowanie z mocy prawa, zwykle jako konsekwencja złamania prawa pracy przez pracodawcę. W tym zakresie Komisja I instancji podzieliła pogląd opinii prawnej prof.dr hab. (...) z Instytutu Nauk Prawnych PAN stanowiącej dowód w niniejszej sprawie. MKO podkreśliła, iż w sektorze finansów publicznych nie funkcjonuje instytucja uznaniowego zwalniania pracownika z obowiązku świadczenia pracy przy zachowaniu prawa do wynagrodzenia, do której sprowadza się faktycznie konstrukcja rozwiązania stosunku pracy w porozumieniach stron z 16 sierpnia 2012 r. przyjęta przez Obwinionego (...) i Obwinionego (...).

Zastrzeżenia MKO dotyczą także przyznanej p. (...) odprawy w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia na podstawie art.8 ust.1 i art.10 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Komisja I instancji nie znalazła przesłanek do jej zastosowania w przypadku w którym stosunek pracy za porozumieniem stron rozwiązzał z własnej inicjatywy (...). Uzasadniając MKO wskazała, że w momencie zawierania przedmiotowego porozumienia (...) jak się wydaje, nie spełniał przesłanek – nie był w sytuacji zwolnień grupowych - zgodnie zaś z art.10 ust.1 tej ustawy przyczyny uzasadniające rozwiązanie stosunku pracy muszą leżeć wyłącznie po stronie pracodawcy i mieć obiektywny charakter. W ocenie Komisji I instancji przyczyna rozwiązania stosunku pracy powołana w porozumieniu stron tj. „zmiany w funkcjonowaniu pracodawcy będące wynikiem upływu kadencji władz rektorskich” nie stanowiła takiej przesłanki.

Zdaniem MKO okoliczności sprawy zdają się jednoznacznie wskazywać, że przy rozwiązaniu stosunku pracy z p. (...) doszło do manipulacji przepisami prawnymi w celu stworzenia najkorzystniejszych warunków finansowych odejścia z pracy na stanowisku kanclerza,. Jednocześnie Komisja I instancji stwierdza, że co prawda rozwiązanie stosunku pracy na mocy porozumienia stron pomiędzy ustępującym 31 sierpnia 2012 r. Rektorem i ustępującym Kanclerzem było oczywiście do dnia 31 sierpnia 2012 r. formalnie możliwe, jednak nie w powołaniu na przyczyny kreujące szczególne uprawnienia finansowe pracownika, których realizacja miała charakter przyszły i niepewny, a ponadto należała do kompetencji innej osoby, tj, Rektora p (...). Komisja stwierdziła, że została przekonana dowodami przedstawionymi przez Zastępcę Rzecznika , w tym zwłaszcza opiniami prawnymi sporządzonymi przez prof. (...)oraz doc. dr (...) , do tego iż odszkodowanie i odprawa wypłacone p. (...) były niezgodne z prawem, a przez to nienależne.

Sygn. akt BDF1/4900/125/131-132/14
BDF1.4800.50.2015

Komisja I instancji doszła do wniosku, iż wprowadzie odpowiedzialność Obwinionego (...) jako kierownika jednostki sektora finansów publicznych, który zaciągnął zobowiązanie i dokonał wydatku niezgodnie z prawem nie ulega wątpliwości, to istotne okoliczności sprawy wskazują na zastosowanie art.36 ustawy ondfp. W konsekwencji na wniosek pełnomocnika Obwinionego Komisja I instancji odstąpiła od ukarania p. (...).

Rozważając kwestie odpowiedzialności drugiego Obwinionego p. (...)- byłego Kanclerza (...)za przypisane mu zaciągnięcie zobowiązania i dokonanie nieuzasadnionego wydatku niezgodnie z zasadami obowiązującymi jednostki sektora finansów publicznych - art.15 i art. 11 ustawy ondfp- Komisja ustaliła co następuje.

Uznała, że nie budzący zastrzeżeń i nie kwestionowany przez Obwinionego stan faktyczny uprawnia do stwierdzenia, że podpisane porozumienia z 16 sierpnia 2012 r. rozwiązujące stosunek pracy na zasadzie porozumienia stron ze skutkiem na 31 sierpnia 2012 r. z p. (...) – b. kierownikiem Działu Kadr i Płac i p. (...)– b. kierownikiem Działu Obsługi Studentów, które w imieniu pracodawcy podpisał p. (...) - b. (...) zawierały ustalenia w zakresie wypłaty tym osobom odszkodowania „w związku z brakiem okresu wypowiedzenia”. Wysokość odszkodowania określono na kwotę jednomiesięcznego wynagrodzenia. W kontekście prawa budżetowego zobowiązania te zostały zaciągnięte niezgodnie z zasadami określonymi w art.44 i art.46 ustawy o finansach publicznych , prowadząc do niecelowego i nieoszczędnego wydatku ze środków publicznych Okoliczność ta wypełniła znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonych w art.15 ustawy ondfp.

MKO stwierdziła, że daty rozwiązania stosunku pracy zależały od ustalenia stron. Forma porozumienia stron nie przewiduje formalnego okresu wypowiedzenia, nie jest bowiem wypowiedzeniem stosunku pracy, z którym Kodeks pracy łączy obowiązek pracodawcy zapewnienia pracownikowi wynagrodzenia przez określony okres wypowiedzenia. Skoro pracownik nie miał uprawnienia do okresu wypowiedzenia, to nie mógł z niego zrezygnować w zamian za równorzędne świadczenie do odszkodowania. Odszkodowanie w prawie pracy nie jest kwestią woli stron, a wynika ściśle z przepisów Kodeksu pracy w przypadkach naruszenia prawa przez pracodawcę w stosunku do pracownika. W tym zakresie MKO podzieliła poglądy prawne zaprezentowane w opiniach (ekspertyzach) prawnych prof.dr hab. (...) i doc. Dr (...), z których wynika, iż zobowiązania

do wypłaty odszkodowania zaciągnięte na korzyść p. (...)i p. (...) stanowią naruszenie prawa pracy.

Osobą odpowiedzialną za powyższe naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest Obwiniony p. (...)- ówczesny Kanclerz (...), który działając na podstawie pełnomocnictwa ówczesnego rektora (...)p. (...)podpisał porozumienia rozwiązujące umowy o pracę z p. (...) i p. (...)w imieniu pracodawcy.

Komisja nie uwzględniła wyjaśnień Obwinionego iż nie miał świadomości naruszenia prawa, gdyż dokumenty dotyczące rozwiązywania stosunku pracy podlegały w (...) obowiązkowemu parafowaniu przez radcę prawnego i w tym konkretnym przypadku tak było. W tym kontekście MKO uznała Obwinionego za odpowiedzialnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych określone w art.15 ustawy ondfp polegające na zaciągnięciu zobowiązania niezgodnie z zasadami obowiązującymi jednostki sektora finansów publicznych i wymierzyła karę upomnienia. Jednocześnie Komisja wskazała, że nie doszukała się dowodów na naruszenie przez Obwinionego dyscypliny finansów publicznych określone w art.11 ustawy ondfp , gdyż jak potwierdziła na rozprawie Z-ca Rzecznika nie uzyskano na te okoliczność żadnego pisemnego dowodu – w związku z czym MKO uniewinniła Obwinionego od tego zarzutu.

Od wydanego 29 października 2014 r. orzeczenia odwołanie złożyli Obwinieni i tak;

W imieniu Obwinionego (...) pismem z dnia 4 grudnia 2014 r. odwołanie złożył pełnomocnik (...)- Radca Prawny, zarzucając orzeczeniu naruszenie prawa do obrony poprzez ;

- a. Oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych w interesie obwinionego oraz uniemożliwienie Obwinionemu swobodne i szczegółowe wypowiedzenia się co do wszystkich okoliczności sprawy,
- b. Naruszenie zasady niezawisłości i samodzielności w rozstrzyganiu poprzez oparcie orzeczenia na treści podzielonych bezrefleksyjnie opinii prawnych,
- c. Brak należytego wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia, niedokonanie przez Komisję Orzekającą samodzielnej analizy i wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia ale oparcie się na opiniach prawnych znajdujących się w aktach sprawy,

- d. Zaniechanie dokonania przez Komisje Orzekającą szczegółowych ustaleń odnośnie stanu faktycznego sprawy, pomimo tego, że był on kwestionowany w toku postępowania, a przez to wydanie orzeczenia bez należytego ustalenia okoliczności stanu faktycznego i w konsekwencji dokonanie błędnej subsumcji w zakresie zastosowanych przepisów prawa.

W uzasadnieniu do odwołania Pełnomocnik zarzuca Komisji I instancji, naruszenie zasady niezawisłości jak i samodzielności w orzekaniu stwierdzając, że ta nie dokonała samodzielnej oceny czynów i przypisania odpowiedzialności z punktu widzenia ustawy o dyscyplinie, a jedynie zdała się na oceny dokonane w opiniach prawnych stanowiących dowody w sprawie. Żeby wydać w tej sprawie orzeczenie oparte o ustalony stan faktyczny należało przeprowadzić wszystkie dowody, które były zawnioskowane w interesie obrony. W ocenie obrony, dogłębne wyjaśnienie faktycznych przyczyn rozwiązania stosunku pracy z kanclerzem, a konkretnie, iż wyłącznie przyczyny te nie dotyczyły pracownika wynika także z faktu, że nie były one przedmiotem ustaleń jakiegokolwiek innego organu w innym postępowaniu. W tej kwestii obrona powołuje się na okoliczność korzystnego dla pracownika rozstrzygnięcia jakie zapadło przed sądem pracy, w sprawie rozwiązania umowy o pracę z byłą kwestor dokonane przez rektora-elekta, zarzucając MKO, że ta odrzuciła wniosek dowodowy w tej sprawie.

Obrona zarzuciła MKO, iż ta wydając zaskarżone orzeczenie nie dokonała należytego wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia, naruszając art.137 ust.2 pkt. 3 ustawy ondfp. Komisja posługując się ogólnymi zwrotami stwierdziła m.in., że działanie obwinionego było „niezgodne z przepisami prawa pracy”, „sprzeczne z prawem”, czy „rażąco je narusza” nie wskazując nawet konkretnego przepisu prawa, który ewentualnie zostałby naruszony, a w uzasadnieniu nie wyjaśniono stronom przyjętego sposobu ich interpretacji i zastosowania. Obrona podkreśliła także, że z uzasadnia zaskarżonego orzeczenia wynika, że Komisja Orzekająca I instancji nie dokonała samodzielnego wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia, kilkakrotnie wskazując w uzasadnieniu na to, że podziela opinie prawne przedstawione przez Zastępcę Rzecznika we wniosku o ukaranie i włączone do akt sprawy.

Konkludując Pełnomocnik wniósł o uniewinnienie, a w wypadku stwierdzenia, że podniesione uchybienia nie pozwalają na rozpoznanie sprawy co do istoty – uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt. II,III i IV i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

(...) pismem z dnia 12 grudnia 2014 r. złożył odwołanie od orzeczenia z dnia 29 października 2014 r. , wnosząc o uniewinnienie i/lub umorzenie postępowania. Jednocześnie wniósł o;

- a. dopuszczenie dowodów z przesłuchania świadków; p. (...)i p. (...)w celu rzeczywistych okoliczności będących przyczyną przygotowania i podpisaniem porozumienia o rozwiązaniu umowy o pracę,
- b. dopuszczenie dowodów z przesłuchania p. (...)i p (...) na okoliczność rozwiązania z nią umowy o pracę w celu wykazania dbałości o dobro i mienie Uniwersytetu oraz celowością i oszczędnością działań.

W uzasadnieniu do odwołania Obwiniony stwierdził, że „stan dokumentowy w zakresie postępowaniu nie budzi wątpliwości”. Jednakże na stan faktyczny składa się część dokumentowa oraz okoliczności towarzyszące danej sytuacji, a te zdaniem skarżącego nie zostały wyjaśnione, także z powodu oddalenia wniosków dowodowych z zeznań świadków Wskazał, powołując na liczne komentarze i orzecznictwo, w tym na komentarz do art.8 KP prof.dr hab. Aliny Wypych-Żywieckiej, z którego wynika, że przy ocenie naruszenia zasady współżycia społecznego konieczne jest wzięcie pod uwagę całokształtu okoliczności konkretnego przypadku, a nie jednej z nich, choćby jej znaczenie było istotne. Na dowód tego, że Komisja I instancji nie zbadala dostatecznie okoliczności rozwiązania umów o prace załączył oświadczenia p. (...)i p (...), z którymi podpisał porozumienie o rozwiązaniu stosunku pracy. Obwiniony uzasadniał, że podejmując decyzję o podpisaniu porozumienia chciał przeciwdziałać mobbingowi , atmosferze zastraszania i niepokojenia pracowników oraz przeciwdziałać naruszaniu godności pracowników przez rektora- elekta. Obwiniony wskazał, że stosowne porozumienia zostały przygotowane- jak dobrze pamięta - przez p. Kierownik Działu Kadr i Płac a określone w nich odszkodowanie były rekompensatą za rezygnację z okresu wypowiedzenia. Obwiniony jest przekonany, że rozwiązanie umowy o prace na podstawie porozumienia stron, pozostawia pracownikowi i pracodawcy swobodę w ustaleniu nie tylko samego rozwiązania, ale również warunków tego rozwiązania. Uznaje zatem, że podpisując porozumienia, które były parafowane przez radcę prawnego uczelni na dowód ich zgodności z prawem , nie złamał prawa. Obwiniony wskazał także że jego działania cechowała dbałość o dobro Uniwersytetu, nie dopuszczając

do ewentualnego powództwa wytoczonego przez pracowników uczelni co pociągnęłoby skutki finansowe.

Obwiniony nie zgadza się także z orzeczonym naruszeniem dyscypliny finansów publicznych poprzez naruszenie zasad określonych w art. 44 i 46 ustawy o finansach publicznych. Zdaniem Obwinionego naruszenie miałoby miejsce jedynie wówczas gdyby przekroczone zostały poszczególne rodzaje kosztów powyżej określonych w planie rzeczowo-finansowym Uniwersytetu na 2012 r. , a taka sytuacja nie wystąpiła.

Konkludując Obwiniony stwierdził, że nie złamał przepisów określonych a w art.8 i art.100 § 2 pkt.4 Kodeksu Pracy , a w związku z tym nie naruszono dyscypliny finansów publicznych określonych w art.15 ustawy ondfp. Wniósł o uniewinnienie i/ lub umorzenie postępowania. Na rozprawie przed GKO w dniu 14 maja 2015 r. zmodyfikował wniosek wnosząc o skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez komisję I instancji.

Rozpatrując odwołania, Główna Komisja Orzekająca zważyła co następuje.

W sprawie będącej przedmiotem odwołania Obwinionych przebieg zdarzeń ustalony na podstawie dowodów w formie porozumień podpisanych z pracownikami nie budzi zastrzeżeń. 16 sierpnia 2012 r. w (...) zostały podpisane porozumienia o rozwiązaniu z dniem 31 sierpnia 2012 r. umów o pracę w trybie „porozumienia stron” a mianowicie;

1. porozumienie ustępującego rektora (...)z p. (...)– ówczesnym Kanclerzem (...), w wyniku którego przyznano kanclerzowi odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia „ w związku z brakiem okresu wypowiedzenia”, oraz odprawę pieniężną w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia w związku z rozwiązaniem umowy o pracę wyłącznie z przyczyny „ zmiany w funkcjonowaniu uczelni będących wynikiem upływu kadencji władz rektorskich” Wyплаты dokonano 31 sierpnia 2012 r. w wysokości; odszkodowanie – 82.318,50 zł i odprawa – 22.500,- zł.
2. porozumienie ówczesnego kanclerza (...)z p. (...)– Kierowniczką Działu Kadr (...)– w wyniku którego przyznano jej odszkodowanie w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia „ w związku z brakiem okresu wypowiedzenia”, wypłaty dokonano 31sierpnia 2012 r. w wysokości 7.490,- zł
3. porozumienie ówczesnego kanclerza (...)z p. (...)– Kierownikiem działu Obsługi Studentów (...)– w wyniku którego przyznano mu odszkodowanie w wysokości

jednomiesięcznego wynagrodzenia „ w związku z brakiem wypowiedzenia” wypłaty dokonano 31 sierpnia 2012 r. w wysokości 6.741,67 zł.

Komisja Orzekająca I instancji uznając za możliwy do zastosowania tryb rozwiązania stosunku pracy na zasadzie porozumienia stron, za niewłaściwe uznała warunki zawartych porozumień naruszające przepisy prawa pracy, a w konsekwencji dyscyplinę finansów publicznych z art.15 ust. zarzuciła Obwinionym reprezentującym w porozumieniach (...)zaliczany do jednostek sektora finansów publicznych postępowanie niezgodne z wymogami art.44 i 46 ustawy o finansach publicznych., które to przepisy określają zasady dokonywania wydatków i zaciągania zobowiązań przez jednostki sektora finansów publicznych. Wydała orzeczenie w którym, jak wskazywał obrońca Obwinionego (...), ustaliła naruszenie i przypisała z związku z tym odpowiedzialność za czyny będące w ocenie Komisji I Instancji naruszeniem , ale w związku z naruszeniem poszczególnych wymienionych przepisów prawa pracy- tj art. 8 i art.100 § 2 pkt. 4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks Pracy oraz art.8 ust.1 w związku z art.10 ust.1 ustawy a dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. W tej kwestii MKO stwierdziła, że została przekonana dowodami przedstawionymi przez Z-cę Rzecznika a w szczególności podzieliła pogląd zawarty w opiniach prawnych sporządzonych na zlecenie (...)zarówno przez podmiot zewnętrzny tj prof. dr hab. (...)jak i przez Zakład Prawa Pracy (...) i dołączonych do Zawiadomienia o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych.

Komisja Orzekająca I instancji opierając się na wniosku o ukaranie oraz załączonych przez zawiadamiającego opinii prawnych uznała, że przyjęte zasady rozwiązania umowy o pracę nie tylko nie są zgodne z prawem lecz je wręcz rażąco naruszają. W tym względzie Komisja I instancji nie dokonała samodzielnej oceny czynów i przypisania odpowiedzialności , naruszając zasadę niezawisłości i samodzielności orzekania. Tym samym jak podnoszą Obwinieni, Komisja I instancji uchyliła się niejako od ustalenia okoliczności faktycznych szczególnie w zakresie przypisanego naruszenia przepisów kodeksu pracy, jak i przepisów ustawy o tzw. zwolnieniach grupowych. W tym zakresie Komisja I instancji powinna uzupełnić postępowanie dowodowe poprzez przesłuchania świadków, o które wnosili Obwinieni, a w szczególności tych, którzy potwierdzą albo zaprzeczą twierdzeniom Obwinionych i przyjętej przez nich linii obrony.

Tym bardziej, że Obwiniony (...) przytacza co najmniej kilka powodów zastosowanego rozwiązania stosunku pracy i przyznanych odszkodowań oraz odprawy; zmiany na stanowiskach rektorskich z powodu upływu kadencji rektora, brak możliwości dalszej współpracy z nowym rektorem, przeciwdziałanie mobbingowi polegającym na ośmieszaniu, izolowaniu i eliminowaniu z zespołu pracowników, lęk przed zwolnieniem dyscyplinarnym, poprzez szybkie rozwiązanie stosunku pracy umożliwienie zwalnianym pracownikom szybkie znalezienie nowego zatrudnienia, a w przypadku samego Obwinionego odszkodowanie miało zrekompensować czas pracy w godzinach nadliczbowych, których Uczelnia nie wypłacała. W tym zakresie niezbędnym wręcz wydaje się przesłuchanie nowego Rektora (...), ponieważ w postępowaniu dowodowym Obwinieni i wskazani świadkowie mówią i piszą o tym co chciał zrobić nowy Rektor nie pytając go o to.

Istotnym także dla wyjaśnienia wszystkich wątpliwości jest przesłuchanie byłej kvestor, która będąc zwolnioną z pracy przez nowego Rektora, swoich racji z pozytywnym skutkiem dochodziła przed sądem pracy.

W ponownym postępowaniu MKO winna odnieść się także do zróżnicowanego sposobu warunków porozumienia w zakresie wysokości odszkodowań- w przyznaniu których wbrew twierdzeniom Obwinionego (...) nie kierowano się stażem pracy osób objętych porozumieniami. Staż pracy w (...) zgodnie z art.36 § 1 pkt.3) wynosił ponad 3 lata, a przyznane mu odszkodowanie ustalono w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia. Komisja I instancji nie odniosła się także do przyczyn nie objęcia przepisami ustawy z 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, p. (...)i p. (...), które to przepisy zastosowane zostały w stosunku do porozumienia podpisanego z (...)przez ustępującego Rektora. GKO przekazując sprawę do ponownego rozpoznania, ma na uwadze także potrzebę poprawnego wskazania naruszonych przepisów prawa, szczególnie dotyczących prawa pracy, a w uzasadnieniu wydanego orzeczenia wnikliwego wyjaśnienia ich zastosowania i wskazania dowodów, które zdaniem Komisji I instancji potwierdzają fakt naruszenia przepisów prawa, o których Komisja mówi w wydanym orzeczeniu nie powołując o jakie przepisy chodzi. Na marginesie GKO przyznaje, że MKO włożyła dużo zaangażowania rozpoznając niniejsza sprawę, ale

Sygn. akt BDF1/4900/125/131-132/14
BDF1.4800.50.2015

tylko wnikliwe uzupełnienie postępowania pozwoli wydać takie orzeczenie, które będzie mogło stanowić podstawę kontroli instancyjnej.

Mając na uwadze powyższe Główna Komisja Orzekająca orzekła jak w sentencji.